

**РЕШЕНИЕ № 1872 ОТ 8.02.2013 Г.
ПО АДМ. Д. № 14507/2012 Г.,
5-ЧЛ. С-В НА ВАС**

Върховният административен съд на Република България – петчленен състав – II колегия, в съдебно заседание на двадесет и четвърти януари две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: АННА ДИМИТРОВА
АНДРЕЙ ИКОНОМОВ
ДИАНА ДОБРЕВА
АНЕЛИЯ АНАНИЕВА

при секретар Милка Ангелова и с участието на прокурора Маруся Миндилева изслуша докладваното от съдията АНЕЛИЯ АНАНИЕВА по адм. д. № 14507/2012.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Д. Т. К. и Ц. Г. В. против решение № 10973 от 6.08.2012 г., постановено по адм. д. № 2520/2012 г. по описа на Върховния административен съд, VI отделение, с което е отхвърлена жалбата им с искане за обявяване нищожността на Наредба № 2 от 29.10.2004 г. за условията и реда за провеждане на изпита за адвокати и младши адвокати, издадена от Висшия адвокатски съвет. Поддържа се, че обжалваното решение е неправилно и необосновано – отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Развиват се съображения за неправилност на констатацията на съда относно компетентността на Висшия адвокатски съвет да приеме наредба за условията и реда за провеждане на изпита за адвокати и младши адвокати в нарушение на чл. 2, ал. 1 от Закона за нормативните актове. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което оспорената наредба да бъде прогласена за нищожна като издадена от некомпетентен орган в противоречие с материалноправните разпоредби.

Ответникът – Висшият адвокатски съвет, чрез процесуалния си представител поддържа становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за правилност и обосноваост на решението и предлага да се остави в сила.

Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия, след като прецени наведените в касационната жалба доводи, становищата на страните и доказателствата по делото, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежни страни, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение е отхвърлена жалбата на Д. Т. К. и Ц. Г. В. против Наредба № 2 от 29.10.2004 г. за условията и реда за провеждане на изпита за адвокати и младши адвокати, издадена от Висшия адвокатски съвет, обн., ДВ, бр. 99 от 9.11.2004 г., изм. и доп., бр. 39 от 10.05.2005 г., попр., бр. 41 от 13.05.2005 г., изм. и доп., бр. 62 от 11.07.2008 г., изм., бр. 21 от 15.03.2011 г., с искане за обявяване на нейната нищожност. За да постанови този резултат, първоинстанционният съд приема, че Висшият адвокатски съвет приема оспорената наредба в рамките на предоставената му от закона компетентност.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

Аргументирано е заключението на тричленния състав, че оспорената наредба е издадена от компетентен орган въз основа на законова делегация, поради което е валиден подзаконов нормативен акт. В чл. 121, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА) е предвидено правомощието на Висшия адвокатски съвет да издава наредбите, предвидени в закона, и да приема Етичния кодекс на адвоката. Съгласно чл. 8, ал. 2 ЗА редът за провеждане на изпита за адвокати и младши адвокати по чл. 4, ал. 1, т. 4 от същия закон като условие за придобиване на адвокатска правоспособност се определя с наредба на Висшия адвокатски съвет. Оспореният подзаконов нормативен акт е издаден в съответствие с правомощието на Висшия адвокатски съвет, уредено в чл. 8, ал. 2 ЗА. В случая не е налице противоречие с изискването по чл. 2, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), съгласно което компетентността за издаване на нормативни актове принадлежи само на органите, предвидени от Конституцията или от закон.

Настоящият състав не споделя доводите на жалбоподателите, че актът е издаден в нарушение на чл. 2, ал. 1 ЗНА. Становището, застъпено в решение № 10 на Конституционния съд от 15.11.2011 г. (обн., ДВ, бр. 93 от 25.11.2011 г.) относно правомощието на Висшия съдебен съвет да приема наредби, в случая не може да намери приложение. Висшият съдебен съвет е конституционно създаден орган и за да издава наредби, следва тази компетентност да е предвидена в Конституцията. Разпоредбата на чл. 134, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ) определя адвокатурата като свободна, независима и самоуправляваща се. Тя подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси. В ал. 2 на същата разпоредба е предвидено организацията и редът на дейността на адвокатурата да се уреждат със закон. В съответствие с цитираната конституционна норма е приет Законът за адвокатурата, който урежда придобиването и загубването на адвокатски

права, упражняването и организацията на адвокатската професия, както и учредяването и прекратяването на адвокатски сдружения. За осъществяване на специфичните функции на адвокатурата, предвидени в Конституцията, в чл. 8, ал. 2 и чл. 121, ал. 1 ЗА е предвидена компетентността на Висшия адвокатски съвет като неин висш орган да приема наредби. Ето защо правилно първоинстанционният съд приема, че Наредба № 2 от 29.10.2004 г. за условията и реда за провеждане на изпита за адвокати и младши адвокати е издадена от компетентен орган.

По изложеното от жалбоподателите твърдение за липса на компетентност на Висшия адвокатски съвет да приема наредби, като се позовава на чл. 122, ал. 1 и чл. 89, т. 3 ЗА, тричленният състав правилно констатира, че няма противоречие между двете разпоредби. В чл. 122, ал. 1 ЗА са уредени правомощията на Висшия адвокатски съвет във връзка с организацията и управлението на адвокатурата, в изпълнение на които издава решения (чл. 122, ал. 2 ЗА). Цитираната норма не се отразява на правомощието на посочения орган да издава наредба за реда за провеждане на изпита по чл. 4, ал. 1, т. 4 ЗА, тъй като то изрично е предвидено в чл. 8, ал. 2 ЗА. Определеното в чл. 89, т. 3 ЗА задължение за съответния адвокатски съвет да организира и провежда изпита за кандидати за адвокати и младши адвокати не изключва правомощието на Висшия адвокатски съвет да приеме наредба, определяща реда за провеждането на този изпит.

Относно възражението на жалбоподателите за непълнота в оспорената наредба, която не позволява на кандидатите за придобиване правоспособност като адвокати да обжалват резултатите от изпита, настоящият съдебен състав приема, че в случая на практика се прави искане съдът да допълни наредбата, каквото правомощие няма. Съгласно чл. 193, ал. 1 АПК съдът обявява нищожността на оспорения подзаконов нормативен акт или на част от него, отменя го изцяло или частично или отхвърля оспорването. След като жалбоподателите смятат, че наредбата е непълна, то биха могли да направят предложение за изменянето ѝ, но пред компетентния орган, овластен за това – Висшия адвокатски съвет. Жалбата срещу подзаконовия нормативен акт дава право на съда да го прогласи за нищожен, да го отмени изцяло или частично при противоречие със закона, но няма правомощие да се произнесе за неговото допълване при липса на регламентация по поставения въпрос.

Обжалваното решение е обосновано. Извършена е пълна и обстойна проверка при спазване разпоредбите на чл. 168 и чл. 146 АПК с оглед наведените твърдения за нищожност на оспорената наредба, като след цялостна преценка на фактите и обстоятелствата по делото и обсъждане доводите на страните първоинстанционният съд прави изводите си в съответствие със закона, поради което настоящият състав не констатира твърдяната необоснованост на обжалвания съдебен акт. Решението е мотивирано и постановено при липса на сочените отменителни основания в чл. 209, т. 3 АПК. При извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК настояща-

та инстанция констатира, че същото е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 10973 от 6.08.2012 г., постановено по адм. д. № 2520/2012 г. по описа на Върховния административен съд, VI отделение.

Решението е окончателно.